

Viveca Sten

Verborgen in de sneeuw

Vertaald door Bianca Cornelissen

LUITINGH-SIJTHOFF

Eerste druk, januari 2024
Vierde druk, november 2024

© 2020 Viveca Sten
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *Offermakaren*
Vertaling Bianca Cornelissen
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5145 1
ISBN 978 90 210 4257 2 (e-book)
ISBN 978 90 210 4372 2 (luisterboek)
NUR 332

www.vivecasten.com
www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Voor Nicole en Pierre,
zonder jullie bezoek waren we nooit in Åre terechtgekomen!*

Proloog

Er ligt een dikke deken van sneeuw als Sebbe Granlund de personeelsparkeerplaats van de VM6 oprijdt, de zespersoons stoeltjeslift midden in het skigebied waar hij dit seizoen werkzaam is.

Het is min twintig graden, maar het voelt kouder. De boomtoppen zijn bedekt met rijp en de berg Åreskuta is amper te zien door de dichte sneeuw. Het felle licht van de lampen creëert een zwart-wit-landschap met lange schaduwen die afsteken tegen de witte sneeuw. Het winterseizoen in Åre is net begonnen.

Hoewel het maar een klein stukje lopen is naar de VM6, is de warmte van de auto al binnen een minuut weg. De ijsskoude lucht snijdt in Sebbes neusgaten als hij de sloten van het lifthuis openmaakt. Het is even na negen uur en om halftien gaat het skigebied open, dan moet alles gereed zijn. Zoals gewoonlijk zijn de liften begin december opengegaan voor publiek, maar er zijn nog maar weinig skiërs op de berg.

Hij drukt op de rode knop om de machine in werking te stellen. Een hard geluidssignaal doorbreekt de stilte en dan komt hij in beweging. De VM6 is een van de oudere stoeltjesliften, met plek voor zes personen per stoeltje. Een voor een trekken ze aan hem voorbij.

Terwijl de lift in beweging is, haalt hij zijn telefoon tevoorschijn om Snapchat te controleren. De stoeltjes zitten onder de sneeuw van de nacht, eigenlijk moet hij naar buiten om ze schoon te maken, maar de kou houdt hem tegen.

Het eerste halfuur maakt het toch niet uit, de zon gaat pas om kwart voor tien op en voor die tijd zijn er weinig mensen.

Hij wendt zijn blik af van zijn mobieltje. Een schaduw heeft zijn aandacht getrokken, een vreemde vorm in een van de liftstoeltjes, bijna alsof er iemand van de top van de berg mee naar beneden is gekomen.

Hij probeert het te zien, maar het is nog pikdonker buiten.

Het stoeltje nadert het instapplatform. Het lijkt wel alsof er iemand half onderuitgezakt aan het uiteinde ligt, maar er klopt iets niet, de houding is vreemd en ineengezakt.

Het donkere silhouet blijft onbeweeglijk, ook al is het stoeltje er bijna.

Sebbe handelt instinctief. Hij drukt op de stopknop en snelt naar buiten. Het liftstoeltje is een paar meter verderop blijven hangen. Door de abrupte beweging is de persoon nog verder omlaaggeleden.

Terwijl zijn hersenen het beeld verwerken, blijft hij staan.

Het lijkt wel een paspop, maar toch ook weer niet. De trekken zijn menselijk, maar ieder teken van leven is uitgewist. De wenkbrauwen en wimpers zijn bedekt met sneeuwkrystallen en het gezicht is bevroren in een stijve grimas.

De huid is blauwwit en de lippen zijn gekrompen door de kou.

Het liftstoeltje schommelt even heen en weer, meer is er niet nodig; het lichaam glijdt eraf en landt in de sneeuw, vlak voor Sebbes voeten.

Met open mond staart hij naar het stijfbevroren lijk.

‘Jezus,’ fluistert hij. ‘Niet jij.’

Maandag 9 december 2019

Hanna Ahlander kan de sneeuwdrab op de stoep niet ontwijken als ze van de metro naar haar appartement in Solna loopt. De nattigheid dringt door haar gympen heen en ze begint te vloeken als haar sokken nat worden. De riem van haar schoudertas knelt en ze verplaatst hem naar haar andere schouder.

Ze probeert niet te denken aan het gesprek van die middag met haar baas, Manfred Lidwall, maar zijn woorden klinken na in haar hoofd: *moeite met samenwerken, tegendraadsheid, gebrek aan discipline.*

Hij heeft een hekel aan haar, dat heeft hij wel duidelijk gemaakt.

Als ze niet uit zichzelf op zoek gaat naar een andere baan, zal hij alles in het werk stellen om van haar af te komen. Ze is naar huis gestuurd om na te denken. Pas in januari, na de feestdagen, wil hij haar weer spreken.

Ze krijgt een brok in haar keel bij de gedachte dat ze haar baan bij de politie van Stockholm moet opgeven, een baan waar ze gek op is ondanks alles wat er is gebeurd.

Het natgeregende asfalt absorbeert het licht, de wereld is gehuld in zwarte en grijze tinten. Over tien dagen is het kerstavond. Het zou eigenlijk moeten vriezen en sneeuwen, met donzige vlokken die zachtjes neerdalen.

In plaats daarvan huilt de hemel tranen met tuiten.

Het geeft niet, een kerstsfeer is het laatste waar ze nu mee bezig is. Ze heeft nog niet één keer aan gemberkoekjes en adventskaarsen gedacht de afgelopen weken.

Haar haren plakken aan haar voorhoofd van de zware, natte druppels. Ze buigt haar hoofd om de regen niet in haar gezicht te krijgen, maar hij dringt door haar jas heen en doet haar huiveren. Ze versnelt haar pas om thuis te komen, verliest bijna haar balans

als ze zich verstart. De afgelopen uren heeft ze wodka's achterovergeslagen in een bar met dezelfde gedachten die keer op keer door haar hoofd tolderen.

Waarom had ze niet haar mond kunnen houden? Waarom kon ze zich niet gedragen als de rest en netjes in het gareel blijven?

Ze had die kwestie van dat slechte onderzoek moeten loslaten. Van die arme Josefina, die tot de dood mishandeld was door haar echtgenoot.

Een echtgenoot die toevallig een collega binnen het korps was.

Als ze gewoon de andere kant op had gekeken en zich met haar eigen zaken had bemoeid, zat ze nu niet in deze situatie.

De gelederen hadden zich gesloten en ze was niet langer onderdeel van de gemeenschap.

Enkele honderden meters verderop komt haar voordeur in zicht. De driekamerwoning die ze deelt met Christian ligt op de vierde verdieping. Er brandt licht achter het raam, wat betekent dat hij thuis is.

Ze verlangt naar zijn armen om zich heen, maar weet niet of ze wel in staat is hem over haar gesprek te vertellen. Over het feit dat haar baas en het politiekorps van Stockholm koste wat kost van haar af willen.

Ze begrijpt niet hoe ze dat hardop moet uitspreken.

Ze voelt zich overweldigd door schaamte.

Manfred had gezegd dat hij haar niet meer wilde zien. Als ze niet vrijwillig in actie komt, zal hij haar leven tot een hel maken.

Er zijn veel dingen die ze het afgelopen halfjaar niet had kunnen delen met Christian, maar ze heeft nu niet de puf om daarmee bezig te zijn. Niet vanavond, dat moet maar wachten tot een andere keer.

Op dit moment wil ze alleen maar naar huis, nog een glas wodka inschenken en in een warm bad zakken. Zich van de wereld afsluiten en niet meer na hoeven denken over alles wat er is misgegaan.

Tranen wellen op in haar ogen, maar ze knippert ze boos weg.

Ze zal doen alsof alles normaal is, in elk geval voorlopig, tot ze de kans heeft gehad de situatie te verwerken. Over de toekomst moet ze morgen maar nadenken.

Met een zucht duwt ze de deur open en loopt de trap op naar haar etage. Bij de voordeur aarzelt ze, ze veegt een traan weg die koppig komt opzetten.

Dan steekt ze de sleutel in het slot en draait hem om.

Als Hanna binnenkomt, is het eerste wat ze ziet de zwarte rolkoffer in de gang.

Ze laat haar zware tas op het kleed vallen en hangt haar natte jas op. Hebben ze bezoek? Dan ziet ze dat het de koffer van Christian is, die hij gebruikt als hij een paar dagen weg moet.

‘Hallo?’ roept ze voorzichtig. ‘Ik ben thuis.’

Ze trapt haar schoenen uit en loopt de woonkamer met open keuken in.

Ieder oppervlak is blinkend schoon, zoals gewoonlijk. Ze zijn net klaar met de renovatie en Christian heeft veel tijd gestoken in de keuze van kleuren en materialen. Het was zijn idee geweest, Hanna had het nog even uitgehouden met het oude interieur. Al moest ze toegeven dat het mooi was geworden. De grijze kleur van het stenen aanrechtblad sloot goed aan bij het grijs van de keukenkastjes. De houten vloer die een godsvermogen had gekost, maakte het geheel af.

Ze had alleen het gevoel dat Christian hun huis had gestyled voor een van zijn makelaarsbezichtigingen.

Ze trekt een kast open op zoek naar iets te drinken. Er is geen wodka, maar ze vindt wel een fles rode wijn en schenkt een groot glas in. Tranen branden in haar keel, maar ze slikt ze hardnekkig weg. Ze heeft geen zin meer om te huilen over haar werk. Er is niets aan te doen.

In de glazen deur van de oven ziet ze haar eigen spiegelbeeld. Ze ziet er afschuwelijk uit. Haar natte haar zit tegen haar hoofd geplakt en haar mascara is uitgelopen. Ze gebruikt over het algemeen weinig make-up, maar ze zou willen dat ze vandaag in elk geval wat lipgloss op haar gebarsten lippen had gedaan.

Met het glas in haar hand loopt ze naar de badkamer en spoelt

haar gezicht af. Dan draait ze de kraan van het bad open om een warm bad te nemen. Voordat ze doorloopt naar de slaapkamer om Christian gedag te zeggen, haalt ze diep adem.

Het enige waar ze behoefte aan heeft, is een knuffel.

Hij ligt op de korte sprei en is in de weer met zijn mobiele telefoon. Als ze binnenkomt, valt het haar opnieuw op hoe knap hij is, ook al zijn ze al vijf jaar samen.

Net als altijd, voelt ze een tinteling in haar buik.

Christian voldoet aan elk mannelijk schoonheidsbeeld. Hij heeft een uitgesproken kaaklijn, dik, lichtbruin haar en een jongensachtige charme waar hij goed gebruik van weet te maken. Hij is een succesvol makelaar en is dol op zijn werk en elke nieuwe verkoop. Zijn doel is om uiteindelijk zijn eigen bureau te beginnen. Zijn levenslust werkt aanstekelijk, bij hem lijkt de toekomst altijd rooskleuriger.

Hoewel ze niet wil vertellen over haar afschuwelijke dag, verlangt ze naar zijn troost. Ergens zou ze het liefst uithuilen in zijn armen. Zijn omhelzing voelen en hem horen zeggen dat het goed komt.

Alles komt goed.

Christian staat op van het bed met zijn mobieltje in zijn hand. Hij raakt haar niet aan, geeft haar geen knuffel en tilt zelfs zijn hand niet op om haar over haar wang te strijken. Maakt geen opmerking over haar opgezwollen rode ogen of het feit dat ze eruitziet als een verzopen kat.

Er is iets mis.

Er schiet van alles door haar heen.

Ze merkt dat Christian zenuwachtig is. Zijn kaken staan gespannen en hij lijkt zich schrap te zetten om iets te gaan zeggen.

‘We moeten praten,’ zegt hij op stijve toon. ‘Dit werkt niet.’

Het duurt even voordat zijn woorden tot haar doordringen. En nog steeds begrijpt ze het niet.

Hanna probeert zijn gezicht te lezen, maar het ziet er gesloten en vreemd uit.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt ze.

‘Wij tweeën. Het werkt niet.’

Ze kan geen zinnig antwoord bedenken. Haar tong is dik en vormeloos, wil niet meewerken.

Ze staart naar het glas in haar hand. Paniek welt in haar op en vormt een kleverige brij in haar borst.

‘Wat bedoel je?’ stamelt ze ten slotte.

‘We kunnen niet verder samen.’

‘Waarom niet?’

Het is een idiote vraag.

‘Er valt niet met jou te leven,’ zegt hij.

Ze doet nog steeds haar uiterste best te begrijpen wat hij zegt. Het gaat al een tijd niet goed tussen hen, dat moet ze toegeven, maar ieder stel maakt toch weleens ruzie, dat hoort erbij. Dat moet hij toch snappen?

Ze heeft werkelijk een rottijd achter de rug bij de politie en weet dat ze zich daardoor heeft laten meesleuren. Ze heeft haar woede over haar onrechtvaardige behandeling mee naar huis genomen. Ze had chagrijnig en kortaf gedaan ’s avonds, was in haar eentje op bed geploft. Maar zo erg was dat toch niet geweest?

Of wel?

‘Valt er niet met mij te leven?’ herhaalt ze.

‘We maken elkaar alleen maar ongelukkig,’ zegt hij, terwijl hij langs haar heen de gang in stapt.

Hanna struikelt achter hem aan.

‘Het is beter zo,’ vervolgt hij. Zijn stem klinkt vermoeid, maar dat is beter dan de scherpe kilte van daarnet.

Christian steekt zijn hand uit naar de rolkoffer in de hoek.

Ineens haat ze die koffer.

‘Hoezo “beter”?’ herhaalt ze opnieuw, alsof ze niet in staat is ook maar één volzin zelf te bedenken.

Is zij dat echt, die hier zo onsamenhangend staat te wauwelen?

Christian zucht. ‘We hebben alleen nog maar ruzie. En we hebben al maanden geen seks gehad. Het is nutteloos om zo door te gaan. Jij bent niet blij en ik ben ook niet blij. Zonder elkaar voelen we ons beter. Het is niet leuk, maar het is niet anders.’

Hanna staart hem aan. Ze wordt overspoeld door een hevig gevoel van ongeloof. Hun appartement ziet er nog uit als altijd. Hun jassen die op de hangers hangen, hun schoenen netjes op een rij. Precies zoals vanochtend toen ze van huis ging, voordat alles explodeerde op haar werk.

Viel haar privéleven nu ook in duigen? Op een en dezelfde dag?

Ze kijkt hoe hij met zijn hand door zijn lichtbruine haar gaat, het lichtbruine haar dat ze zo vaak had gestreeld nadat ze de liefde had-

den bedreven. Ze horen bij elkaar, dat snapte hij toch wel?

Als hij vertrekt, heeft ze niemand. Dan is ze helemaal alleen.

Stop! schreeuwt ze vanbinnen. *Ik kan veranderen.*

‘Ik hou van je,’ fluistert ze.

Christian blijft staan. Er glijdt een schaduw over zijn gezicht, het is een bijna microscopische beweging, maar toch valt het Hanna op, ook al duurt de verandering maar een seconde. Ze begrijpt het meteen, zonder dat hij een woord heeft gezegd.

‘Heb je iemand anders ontmoet?’

Hij aarzelt. Dan knikt hij, zonder haar aan te kijken.

Hij had haar net zo goed in haar gezicht kunnen slaan. Hij was zelf degene geweest die in de vijf jaar dat ze samen zijn meermaals had gezegd dat alles te vergeven is, behalve ontrouw.

Zij zouden nooit van die mensen worden die dingen achter elkaars rug deden. Hun liefde was sterk en oprecht.

‘Ik ga bij iemand logeren deze week, zodat jij de tijd hebt om te verhuizen,’ zegt hij, terwijl hij het handvat van de rolkoffer uittrekt.

‘Verhuizen?’

Hanna kijkt traag om zich heen. Haar blik blijft steken bij de leren zithoek die Christian had gevonden in een te koop staand appartement. Bij het grote raam dat uitkijkt op het Råsundameer staat de fluwelen fauteuil. Dat is de plek waar ze meestal met opgetrokken benen zit te lezen. De wollen plaid over de armluning had ze voor kerst gekregen.

Ze knippert met haar ogen en realiseert zich dat het appartement van Christian is. Hij had de mooie driekamerwoning pas gekocht toen ze elkaar leerden kennen. Zelf had ze in onderhuur in een af-tands eenkamerwoninkje gewoond sinds ze was afgestudeerd van de politieacademie.

De keuze was simpel geweest.

Maar het was hún huis geweest. En nu wilde hij haar zomaar op straat zetten?

Hanna recht haar rug. ‘Dit kun je me niet aandoen.’ Haar stem trilt, ze haat het dat ze zichzelf niet in de hand kan houden. ‘Waar moet ik dan wonen?’

Hij is tenminste zo helder van geest om beschaamd te kijken.

‘Ga nou niet moeilijk doen,’ zegt hij mopperend. ‘Het is mijn huis. Ik heb bijna alle hypotheek betaald.’

Omdat jij veel meer verdiende, wil ze tegenwerpen, maar ze weet dat het geen zin heeft. Ook al hadden ze beiden ingestemd met de verdeling.

Met het salaris van een politieagent kom je niet heel ver.

Christians mobiele telefoon gaat. Hij drukt het gesprek snel weg, maar niet snel genoeg om te voorkomen dat Hanna de naam op het scherm ziet.

Valérie. Ze kent geen Valérie. Wat is dat überhaupt voor naam?

Dan begrijpt ze het.

‘Ga je naar haar toe? Ga je bij haar logeren terwijl ik hier uittrek?’

Hij aarzelt net een seconde te lang.

‘Ja,’ antwoordt hij kort, dan draait hij zich om naar de voordeur.

Bij de aanblik van zijn afgewende rug breekt ze.

Hij is echt van plan te vertrekken, zonder iets te hebben uitgepraat. Hij heeft zojuist een bom op haar laten vallen en wil niet eens vijf minuten de tijd nemen om naar haar te luisteren.

‘Kijk me aan!’ schreeuwt ze. ‘Je kunt me toch tenminste aankijken!’

Als hij zich weer naar haar omdraait, komt haar rechterarm uit zichzelf in beweging.

Ze tilt haar glas op en smijt de wijn recht in zijn gezicht. Een stortvloed van bloedkleurige druppels loopt over zijn voorhoofd en wangen. Grote, donkere vlekken ontstaan op zijn kleren.

Zonder goed te weten wat ze heeft gedaan, kijkt ze hem aan.

‘Jij bent verdomme niet goed wijs,’ snauwt Christian. Tevergeefs veegt hij zijn slapen af met zijn hand.

‘Zorg dat je uiterlijk zondag weg bent. En mijn sleutels wil ik terug. Hoor je me?’

Hij smijt de deur dicht en Hanna zakt op haar knieën.

Ze is zo in shock dat ze zelfs niet in staat is te huilen. Ze heeft moeite met ademen.

Dan hoort ze een klaterend geluid, van het bad dat overstroomt in de badkamer.

Dinsdag 10 december

Terwijl rechercheur Daniel Lindskog zich klaarmaakt voor de dag, slapen Ida en de kleine baby rustig door onder het mintgroene dekbed in het tweepersoonsbed. Ida aan één kant, haar lange, donkere haar zit door de war en ligt uitgewaaierd over het kussen. Alice ligt op haar rug met halfopen mond te knorren.

Daniel blijft naast het bed staan en kijkt naar zijn dochter. De liefde voor Alice heeft een kamertje in zijn hart geopend waar hij het bestaan niet van kende. Er gebeurt iets als hij haar piepkleine vingertjes aanraakt, hij wordt iemand anders, een man die elk gevaar zou trotseren voor zijn kind.

Zesendertig jaar lang heeft hij geleefd zonder de betekenis van onvoorwaardelijke liefde te kennen. Hij heeft alles voor haar over.

Desondanks lucht de stilte hem op. Alice was vaak wakker geworden vannacht. Hoewel ze in een ruim driekamerappartement wonen, is het moeilijk te ontkomen aan het gehuil van een kleine baby met buikkrampjes. Na die eerste paar maanden zijn ze allemaal uitgeput.

Met slaap in zijn ogen en een loodzwaar lijf draait Daniel de douchekraan open. Het gloeiendhete water is niet afdoende om hem op gang te helpen, pas als hij de kraan op ijskoud zet, wordt hij wakker van de schok.

Hij let er goed op dat hij voldoende kleren aantrekt: een spijkerbroek met een dikke donkerblauwe wollen trui over zijn overhemd. Als rechercheur hoeft hij geen uniform te dragen, maar warme kleding is een vereiste in deze tijd van het jaar. Je weet nooit wanneer je de kou in moet. Daarom heeft hij sinds een paar jaar ook een baard laten staan die zijn kin een beetje beschermt. Bovendien staat het hem best goed, al zou hij dat nooit hardop uitspreken.

Het ontbijt slaat hij over om Alice niet wakker te maken. Hij kan

wel een kop koffie nemen op het politiebureau, hij heeft 's ochtends toch nooit honger. Het is beter als Alice nog even kan doorslapen, want dan slaapt Ida ook. Ze heeft nog steeds moeite zich aan te passen en is uit balans gebracht door het feit dat ze moeder is geworden, ze voelt zich onzeker in haar rol. Het feit dat Daniel overdag weg is, maakt het er niet beter op.

Ze hebben diverse heftige ruzies gehad die eigenlijk nergens over gingen, hoewel ze voorheen nooit ruziemaakten.

Daniel voelt zich vaak schuldig. Ze waren niet van plan geweest om kinderen te nemen, althans niet zo snel, na een halfjaar samen te zijn. Toen Alice verwekt werd, hadden ze elkaar nog maar net een beetje beter leren kennen.

Ida had gesproken van abortus, maar Daniel was dolblij geworden bij de gedachte dat hij vader zou worden. Hij verlangde er al jaren naar.

Ida is tien jaar jonger dan hij. Toen ze elkaar op een zaterdag waren tegengekomen bij Bygget, de populairste club van Åre, was ze een coole skilerares in een heel andere fase van haar leven.

Hij wordt nog steeds week bij de herinnering. Ze was zo vol leven die avond, zo schattig, dat hij zijn blik niet van haar had kunnen losrukken. Ze hadden de hele nacht gedanst en hij had met haar mee naar huis mogen gaan.

Het was liefde op het eerste gezicht, een liefde die sterker was dan alles wat hij ooit had gevoeld.

Hij leefde op door haar. Ze sleepte hem mee op maffe uitjes op de sneuwscooter en picknicks in de bergen. Ze was opgegroeid in de omgeving en kende bijna iedereen. Door Ida was hij zich thuis gaan voelen in Åre, ook al woonde hij er toen al twee jaar.

Hij zou het geweldig vinden om een kind te hebben met Ida, was zijn eerste reactie toen ze de stick met twee blauwe streepjes liet zien. Hij wilde het dolgraag en schilderde een rooskleurige toekomst voor hen.

Maar nu, nu ze zo moe en uitgeput is, wordt hij overvallen door schuldgevoel.

Daniel sluipt het appartement uit en neemt de trap naar de voordeur. Hij krabt zorgvuldig de autoruiten schoon. De voorruit is bedekt met een dikke laag ijskristallen en op het dak ligt ruim tien centimeter sneeuw. Hij doet er bijna tien minuten over om alles weg

te krijgen en tegen die tijd heeft hij het warm gekregen, hij is bijna bezweet.

Eigenlijk woont hij op loopafstand van zijn werk – in de zomer is het een wandeling van hooguit een kwartier – maar nu is het min negentien graden en pikdonker. Over een kwartier heeft hij met zijn collega Anton Lundgren afgesproken, ze gaan naar de school in Duved om een presentatie te geven. Dat is ook een van de taken van de politie in een dunbevolkt gebied: informeren en samenwerken. Hij werkt bijna altijd samen met Anton, een vrolijke, oprechte jongen uit de regio. Als Daniel aan het einde van de dag terugsnelt naar Ida en Alice, begint Anton meestal aan een van zijn work-outs.

Het politiebureau van Åre is klein en telt slechts drie rechercheurs en zeven agenten als ze volledig bemand zijn. Zelf valt hij formeel onder de regio Östersund, ook al werkt hij een paar dagen vanuit Åre.

Hij start de auto en vraagt zich af of er de afgelopen nacht veel gebeurd is in het dorp.

Vermoedelijk niet, op donderdag wordt het waarschijnlijk erger, dat is de nacht voor St. Lucia, als alle scholieren aan het feesten slaan. Maar zolang het alleen plaatselijke tieners zijn die de bloemetjes buiten zetten, loopt het zelden uit de hand. Het zijn de toeristen waar Daniel en zijn collega's hun handen vol aan hebben. Het seizoen is nog niet begonnen, maar binnenkort zijn er weer volop knokpartijen in kroegen, agressie bij taxistandplaatsen, en ruziezoekers in de hamburgertent. Gestolen ski's en dronken bestuurders zijn ook aan de orde van de dag.

Als Daniel een paar minuten voor zeven de parkeerplaats afrijdt op weg naar het politiebureau van Åre, is het flink gaan sneeuwen.